

Gulliver's reis naar Lilliput.

Swift, Jonathan, 1667-1745.

Purmerende. W.A. Makkes [1853]

<https://hdl.handle.net/2027/mdp.39015078568394>

HathiTrust



www.hathitrust.org

Public Domain

http://www.hathitrust.org/access_use#pd

We have determined this work to be in the public domain, meaning that it is not subject to copyright. Users are free to copy, use, and redistribute the work in part or in whole. It is possible that current copyright holders, heirs or the estate of the authors of individual portions of the work, such as illustrations or photographs, assert copyrights over these portions. Depending on the nature of subsequent use that is made, additional rights may need to be obtained independently of anything we can address.

Hubbard
Imaginary
Voyages
PR
3724
G88
1853





Hubbard
Imag. Voy.

PR
3724

• G88

1853

GULLIVERS REIS NAAR LILLIPUT.

GULLIVER'S TRAVELS



NAAR

LILLIPUT

te Purmerende bij W. A. Makkes.

Res.
Lucius R. Flutland
*
11-6-1922
410424

VOORREDE VAN DEN VERTALER.

Met genoegen heb ik aan het verzoek des Uitgevers voldaan, om de vertaling of bewerking van GULLIVERS REIZE NAAR LILLIPUT te leveren. Het boekken, met zulke lieve plaatjes versierd, zal zeker een aangenaam geschenk zijn voor de Nederlandsche jeugd, en vader en moeder zullen hier en daar stof genoeg vinden tot nuttige en behartigingswaardige opmerkingen en teregtwijzigingen, wat, helaas, in vele der tegenwoordige zelfs meditérende boeken en boekjes voor de Jeugd het geval niet is — afgezien ook daarvan, dat de jonge lezer zich er schuldeloos en schadeloos mee kan vermaken. — Ook ouderen van dagen, die niet met het oorspronkelijke bekend zijn, zullen GULLIVER niet onvoldaan ter zijde leggen.

Eene enkele verandering heb ik mij hier en daar veroorloofd, omdat ik een vijand ben van alles, wat ook maar van verre de kieschheid kwetsen of bevorderlijk kan zijn aan eene verkeerde rigting van gevoelens of beginselen, die toch maar al te spoedig in onze eeuw ontkiemt.

En hiermede zij aan GULLIVER een tal van lezers, en aan dezen veel genoeg in zijn gezelschap toegewenst.

Groningen, September 1853.

A. G. BRUINSES.



GULLIVERS REIS

NAAR

LILLIPUT.

I.

Ik was nog maar zeer jong, toen ik door mijne ouders naar de Hoogeschool van *Cambridge* werd gezonden. Gedurende den tijd van drie jaren wijdde ik mij daar met allen mogelijken ijver aan mijne studiën; maar daar de bekrompene inkomsten van mijnen vader hem niet veroorloofden, om op den duur de onkosten te bestrijden, die verbonden zijn aan het akademieleven, zoo zag hij zich genoodzaakt mij terug te roepen, en nu werd ik bij eenen londenschen heelmester in de leer besteld. In deze betrekking kon ik maar zeer weinig geld voor mijzelven verdienen, en wat ik daarvan overhield, besteedde ik, om mij verder in de wiskunde te bekwamen en de stuurmanskunst te leeren, want reeds nu dacht ik, dat ik nog eens te eeniger tijd een groot reiziger zoude worden. Nadat mijn leertijd in *Londen* verstreken was, verliet ik deze stad, ging naar *Leiden* en studeerde daar gedurende twee jaren in de artseneijkunde.

Korten tijd na mijne terugkomst uit *Leiden* ontving ik eene aanstelling als geneesheer op het schip de *Zwaluw*, gecommandeerd door Kapitein ABRAHAM PARNELL, met wien ik verscheidene reizen naar

de *Levant* en vele andere streken deed. Later verliet ik dit schip, om eene soortgelijke betrekking op een grooter vaartuig aan te nemen. Hiermede deed ik nu verschillende reizen, waarbij het mij gelukte, eenig geldelijk vermogen bijeen te zamelen. Toen ik weder naar *Londen* teruggekeerd was, leerde ik daar de beminnenswaardige MARIE BURTON, de dochter van eenen kousenwever, kennen, en kort daarna waren wij een gelukkig paar. Ik leefde na dien tijd eenige jaren rustig en te vreden in *Londen*; maar langzamerhand kwam de wensch weder bij mij op, om nog eenige reizen te doen, vooral met het doel, om daardoor den toestand van mijn vermogen te verbeteren, want ik ondervond, dat ik te *Londen* op verre na zooveel niet zou kunnen verdienen, als op mijne reizen naar de *Oost* in de hoedanigheid van scheepsdoctor. Zoo verhuurde ik mij dan ook eindelijk, in weerwil van de voorstellingen en smeekingen mijner vrouw, op het schip de *Antilope*, die voor een togt naar de *Zuidzee* was uitgerust.

Op den 4^{den} Mei 1699 gingen wij van *Bristol* uit onder zeil. In den beginne was de reis zeer gelukkig en voorspoedig, totdat het schip, na de poolstreken verlaten te hebben, koers naar *Oost-Indië* zette, en wij door een hevigen storm noordwaarts van *Van Diemensland* gedreven werden. Door het aanhoudende weer en den slechten kost waren er reeds twaalf man van het scheepsvolk gestorven, en de overigen bevonden zich in een zeer zwakken toestand, toen op den 5^{den} November, wanneer in die streken de zomer begint, bij nevelig weder digt voor ons een klippenrif werd ontdekt. Op het oogenblik werd alle mogelijke moeite aangewend, om het schip eene andere wending te geven, maar al ons pogen was vruchteloos; de hevige storm dreef ons regelrecht op het rif aan. Ik maakte, met behulp van



vijf matrozen, in allerijl de groote boot los, om ten minste één redmiddel bij de hand te hebben. Naauwelijks waren wij hiermede gereed, of wij gevoelden een geweldigen schok, en — ons schip was tegen de klippen verbrijzeld. Het gelukte ons slechts, na de grootste inspanning, om met de boot door de branding te worstelen; een tijd lang kampten wij vervolgens tegen het geweld van den storm; maar het duurde slechts kort, of onze krachten waren ten eenenmale uitgeput, en wij konden niets meer doen, dan ons geduldig en lijdzaam aan ons noodlot over te geven. Weldra werd onze boot dan ook door eene woedende golf aangegrepen en omvergeworpen. Hoe het met de vijf matrozen is gegaan, weet ik niet, zeker hebben zij hun graf in de diepte gevonden. Ik voor mijn hoofd zwom met den wind en den vloed voort en probeerde van tijd tot tijd met mijne voeten, of ik grond zou kunnen krijgen, maar langen tijd deed ik dit te vergeefs. Eindelijk echter, toen ik door vermoeidheid en uitputting reeds begon te zinken, raakten mijne voeten den grond aan. Dit gaf mij weder hoop en moed, en daar de storm aanmerkelijk was bedaard, gelukte het mij, na verloop van een half uur den oever te bereiken. Nadat ik mij hier een weinig had zoeken te herstellen, ging ik omstreeks een half uur ver landwaarts in, maar konde nergens menschen of huizen ontdekken. Vermoeid legde ik mij neder op het gras en viel weldra in een' diepen slaap. De dag was reeds aangebroken, toen ik ontwaakte, ik wilde opstaan, maar bespeurde, dat ik mij niet bewegen kon, en ontdekte weldra, dat men mijne armen en beenen had vastgebonden aan palen, die in den grond geslagen waren; zelfs mijne haren waren op deze wijze bevestigd. Terwijl ik nog geheel in verbazing over dit zonderlinge voorval was, voelde ik iets levends op

mijn linkerbeen rondkruipen, dat mij langzamerhand tot bijna aan de kin kwam. Toen ik, zoo goed ik kon, naar beneden keek, zag ik, dat het eene kleine menschelijke gedaante was van naauwelijks zes duim lengte, met boog en pijl in de hand, en een koker op den rug. Ik voelde vervolgens, hoe na die eene nog omstreeks veertig anderen volgden, en ik kon niet nalaten, om aan mijne verwondering over dit vreemde verschijnsel door een luiden kreet lucht te geven. Het geluid mijner stem moet het kleine volkje zeker geweldig hebben doen schrikken, want in de grootste verwarring snelden zij voort, en eenigen hunner hadden, gelijk ik later vernam, bij het naar beneden springen nog het ongeluk, om zich te bezeeren, daar de hoogte in verhouding tot hunne grootte zeer aanzienlijk was. Weldra echter werkten zich weder eenige dier kleine mannekes tegen mij op, en een hunner, die de stoutheid had, om mij driest en scherp in het aangezicht te zien, riep daarna in de grootste verbazing uit: „*Hekinah Degul.*” Zij voerden vervolgens een ijverig gesprek onder elkander, maar het was mij niet mogelijk, om een enkel woord te verstaan, van hetgeen zij zeiden. De houding, in welke men mij had vastgebonden, begon mij ten laatste zeer onaangenaam en ongemakkelijk te worden, en ik trachtte mij los te maken, wat echter zulk eene gemakkelijke zaak niet was; want, ofschoon de touwen en strikken niet dikker waren dan gewoon bindgaren, zoo had men daarvan toch zooveel gebruikt en de knopen zoo kunstig gelegd, dat al mijne inspanningen langen tijd vruchteloos waren. Eindelijk gelukte het mij toch, de eene zijde van mijn haar vrij te krijgen, zoodat ik nu het hoofd konde omdraaijen. Deze beweging deed de kleine schepseltjes weder schrikken en joeg hen van nieuws

op de vlugt. Ik hoorde nu den kreet: „*Folgo Phonac*,” en in hetzelfde oogenblik werden honderden van pijlen op mijn aangezicht en mijne handen afgeschoten, die mij niet weinig smart aandeden, en een gevoel veroorzaakten, alsof ik met even zoovele naalden geprikt werd. Eenige dier mannetjes wendden zelfs pogingen aan, om mijne zijde met hunne speren te doorboren, wat hun echter door de dikte van mijnen rok belet werd, waar zij niet doorheen konden dringen. Daar ik zag, dat de aanval tegen mij ontstaan was, omdat ik mij had zoeken los te maken, bleef ik vervolgens rustig liggen, en weldra hield nu ook de vijandige behandeling op. Ik zag nu, dat zij zich onledig hielden, om op eenen kleinen afstand eene stellaadje op te rigten van ongeveer anderhalf voet hoogte, en naauwelijks was die voltooid, of vier der kleine lieden klommen er met ladders tegen op. Een hunner scheen een man van aanzien te wezen; hij was iets grooter dan de overigen en had, naar het mij voorkwam, eene lengte van zeven duim. Deze trad voorwaarts en riep tot driemaal toe met luider stem: „*Langro Debul San*;” hierop kwamen eenigen, om de draden los te snijden, die nog altijd de linkerzijde van mijn hoofd aan den grond vasthechttten, en ook die, waardoor mijne linkerhand geboeid was. De kleine Hertog, — want dat was, gelijk ik later vernam, de redenaar, — sprak nu een' geruimen tijd met mij, maar het gelukte mij niet een enkel woord te verstaan, van 't geen hij zeide; alleen kon ik uit zijne gebaren opmerken, dat hij nu eens dreigde, dan mij weder goede beloften deed, en ik antwoordde hem door allerlei teekens van vriendschap en onderwerping. Daar ik echter bijna van honger stierf, zoo wees ik gedurig met mijnen vinger naar den mond, om daardoor aan te toonen, dat ik gaarne iets te eten wilde hebben. De

Hurgo — zoo noemden zij hunnen Hertog, — verstond mij zeer wel; hij klom van zijne verhevene zitplaats naar beneden en beval, dat men ladders tegen mij aan zoude plaatsen. Meer dan honderd lieden klommen op deze wijze tegen mij op; en gingen met allerlei eetwaren beladen naar mijnen mond. Zij hadden eikelhammen, nagelhouten, en nog velerlei andere voorwerpen meer; maar, helaas! de grootsten waren niet grooter dan de vleugel van een gebraden leeuwrik. Ik stak altijd een of twee te gelijk in den mond, benevens drie bollen brood, waarvan ieder zoo dik was als een gewone gewoenskogel. De inwoners waren stom van verbazing over mijnen ontzettenden eetlust, en nadat ik hen insgelijks door een teeken te kennen had gegeven, dat ik dorst had, namen zij een van hunne grootste vaten, rolden dat tot in de nabijheid van mijne hand, en sloegen er toen den eenen bodem van in. Ik dronk het met ééne teug ledig, want het bevatte nog niet eens eene halve kan, en het vocht smaakte als Bordeaux wijn. Zij bragten mij daarop nog een vat, dat ik insgelijks ledigde. Nadat ik dit wonder had volbragt, gaven de meesten hun genoegen daarover door een luid vreugdegeschrei te kennen. De Hertog liet mij echter vervolgens verzoeken, om de geledigde vaten zoo ver ik kon, door de lucht te slingeren, en nadat men het volk gewaarschuwd had, om op zijne hoede te wezen, liet ik het eene vat na het andere onder den algemeenen kreet van: „*Hekenah Degul*” suizend door de lucht varen.

Ik kon mij niet genoeg over de onverschrokkenheid van deze kleine lieden verwonderen. Zij klommen stout en driest tegen mij op en wandelden over mij heen en weder, ofschoon zij wisten, dat mijne eene hand vrij was; ook schenen zij in 't geheel geene vrees te hebben voor zulk een verbazend groot

wezen, als ik in hunne oogen natuurlijkerwijze schijnen moest. Na eenigen tijd steeg een afgezant des Konings tegen mij op, die mij zijne met het koninklijk wapen voorziene papieren liet zien; hij sprak toen ongeveer tien minuten lang op eenen zeer vasten toon, zonder echter eenigen toorn te laten blijken, en wees inmiddels dikwerf naar de hoofdstad, die bijna een half uur van de plaats verwijderd was, als wilde hij mij op deze wijze doen verstaan, dat Zijne Majesteit bevolen had, om mij derwaarts over te brengen. Ik beduidde hem nu door teekens, dat ik gaarne wenschte losgemaakt te worden; de afgezant verstond mij ook, maar schudde met het hoofd, ten teeken, dat dit niet geschieden kon, en beduidde mij verder, dat ik gebonden overgebracht moest worden. Ik zocht hem nu onder het begrip te brengen, dat zij met mij konden doen, wat zij wilden, waarop de Hurgo met zijn gevolg afscheid van mij nam. Aanstonds daarna hoorde ik het volk uitroepen: „*Peplon Selau*” en ik gevoelde mijne banden zoover losmaken, dat ik mij op mijne rechterzijde kon omdraaijen, dat voor mij eene groote verligting mogt heeten, na zoolang in dezelfde houding te hebben gelegen. Ook wreven zij mij nu het gelaat en de handen met eene zekere soort van zalf in, waardoor de smart, die de op mij afgeschoten pijlen veroorzaakt hadden, verzacht werd en weldra geheel verdween. Deze omstandigheid, als ook de goede maaltijd, dien ik gehouden had, deden mij spoedig weder in eenen diepen slaap vallen.

De Koning beval nu, dat er dadelijk vijfhonderd schrijnwerkers zouden beginnen, om een werktuig te vervaardigen, waarop ik naar de hoofdstad zou kunnen worden over gebracht. Het was een houten toestel van drie duim hoogte, zeven voet lang en vier voet breed, dat op twee en twintig raderen voor-

waarts geschoven kon worden. Deze soort van wagen werd nu dicht in mijne nabijheid geplaatst, en om zulk een groot en zwaar schepsel als ik daarop te brengen, werden er tachtig palen in den grond geheid; zeer sterke kabels, ter dikte van paktouw, werden toen met haken aan vele banden vastgemaakt, die de werklieden onder mijnen nek, mijn ligchaam, mijne beenen en armen doorgetrokken hadden. Negen honderd der sterkste mannen ontvingen nu bevel, om aan deze touwen te trekken, die over schijven liepen, welke aan de genoemde palen bevestigd waren, en na eenige uren werkens was ik in de hoogte geheschen, op mijn voertuig gelegd en weder vastgebonden. Dit alles vernam ik later uit den mond van anderen, want gedurende al den tijd, dat men met het werk bezig was, lag ik in een diepen slaap, die door een geneesmiddel te weeg gebragt was waarmede men den wijn had vermengd, welke ik te drinken had gekregen. Vijftien honderd sterke paarden, die omstreeks vijf en een halve duim hoog waren, werden nu voor het voertuig gespannen, en trokken mij vervolgens met groote moeite en inspanning van krachten voort.

De togt duurde den geheelen dag, tot dat het donker begon te worden. Ik kreeg toen eene wacht van vijfduizend man; de eene helft droeg fakkels en de andere helft was met boog en pijl gewapend en had bevel ontvangen, om mij zonder genade dood te schieten, wanneer ik de geringste beweging maken mogt, om mij te bevrijden. Vroeg in den morgen van den volgenden dag, ging het weder op marsch, en tegen den middag, werd er op omstreeks tweehonderd ellen afstands van de stadspoort halt gemaakt. In de nabijheid bevond zich een oude tempel, de grootste in het geheele koningrijk, maar die om eenen daarin gepleegden moord voor onheilig gehouden en daarom nimmer meer bezocht werd. Dit gebouw



werd mij tot woning aangewezen. De deur was vier voet hoog, en twee voet breed, en aan iedere zijde bevonden zich vier vensters. Ik werd aan de zuilen van dezen tempel nu met eenennegentig ketens vastgesmeed, die met zesendertig hangsloten aan mijn been bevestigd werden. Regt tegenover den tempel stond een oude toren, die op zijn minst vijf voet hoog was; deze werd door den Koning en vele voorname heeren beklommen, om het merkwaardige monsterwezen te beschouwen. Ook eene groote menigte volk kwam van alle kanten toestroomen, om mij gade te slaan. Toen de arbeiders meenden, dat zij mij op eene voldoende wijze vastgekluiserd hadden, sneden zij alle touwen en banden door, waardoor ik vastgehouden werd; ik stond vervolgens onder een algemeen en luid geschreeuw van verbazing en verwondering over mijne grootte in mijne volle lengte op.

Toen ik nu eindelijk weder op mijne voeten stond, beschouwde ik met innig genoegen den omtrek. Er waren groote, goed bebouwde velden van veertig vierkante voeten in omvang, bosschen, die zeker wel zestig voet lang waren, met hooge boomen, die misschien wel zeven voet hoog waren. De stad lag aan mijne linkerkant, en geleek van verre veel naar eene kleine poppenstad, waarmede bij ons te lande de kinderen spelen.

Terwijl ik nog in dezen aanblik verzonken was, klom de Koning eensklaps van den toren naar beneden, wierp zich driftig op zijn paard en reed regtstreeks op mij toe. Maar deze stoutheid was hem bijna duur te staan gekomen, want zijn paard, een jong en vurig beest, begon te steigeren, toen het mij zag, en maakte daarbij allerlei dolle sprongen. De Koningtoonde echter een koen ruiters te zijn, want hij bleef

vast in den zadel zitten, totdat cenige zijner dienaren kwamen toeschieten, en hem hielpen afstijgen. Hij naderde mij nu te voet, maar droeg wel degelijk zorg, dat hij buiten mijn bereik bleef. Hij beschouwde mij met de grootste verbazing aan alle zijden, en scheen van deze bezigheid niet in 't minst vermoeid te worden. Hij kreeg nu ook lust, om mij eens te zien eten en gaf derhalve aan eenige omstanders een geheime wenk. Aanstonds snelden zij voort, en keerden spoedig daarna terug met eene menigte kleine wagens, welke zoo dicht in mijne nabijheid werden gevoerd, dat ik de zich daarop bevindende eetwaren met de hand konde bereiken. Ik tastte gretig toe, want ik was vreeselijk hongerig geworden, met den wijn ging het niet beter; maar daar de fleschjes, waarin die vervat was, voor mij te klein waren, zoo ledigde ik daarvan steeds een vijftigtal in een' goedsluitende wagen, en dronk de geheele massa in ééne teug uit. Langzamerhand bleek het, dat de Koning meer vertrouwen in mij begon te stellen; hij kwam in mijne onmiddellijke nabijheid, liet zich door mij opnemen en op mijne hand plaatsen; maar vooraf trok hij toch zijn zwaard, ten einde zich te kunnen verdedigen, wanneer het mij in den zin mogt komen, om hem iets kwaads te doen. Het was er echter verre af, dat zulk eene gedachte bij mij zoude opkomen, en ik behandelde hem integendeel met al den diepen eerbied en met al die onderworpenheid, welke men aan een monarch verschuldigd is.

Nadat het hof zich had verwijderd, liet men eene sterke wacht bij mij achter, om mij tegen de onbeschaamdheid van den gemeenen hoop te verdedigen. Velen daaronder verkeerden in het denkbeeld, dat ik alle levensmiddelen des lands zou verteren en zoo eene groote duurte doen ontstaan, weshalve zij de



vermetelheid hadden, om met pijlen naar mij te schieten; de kommandant der wacht liet echter zes daarvan oppakken en zwaar geboeid aan mij uitleveren. Ik nam alle zes met mijne rechterhand op, en stak vijf van hen in mijnen rokzak, met den zesden stelde ik mij aan als of ik hem levend wilde opeten. Het arme manneke schreeuwde en kermde jammerlijk, vooral op het oogenblik, dat hij mij mijn pennemes te voorschijn zag halen. Maar ik maakte weldra aan zijnen angst een einde, daar ik slechts heel voorzigtig de koorden doorsneed, waarmede hij gebonden was, en hem vervolgens met alle behoedzaamheid op den grond nederzette. Met de overige vijf ging ik evenzoo te werk, terwijl ik hen de een na den ander uit mijnen rokzak nam, en ik kon duidelijk zien, dat zoowel de wacht als ook de geheele volksmenigte zeer te vreden was over deze mijne genadige behandeling van de arme misdadigers. Gelijk ik later hoorde, werd dit voorval weldra ook aan het hof zeer ten mijnen gunste verhaald.

Toen het nacht werd, kroop ik met niet weinig moeite in mijne nieuwe woning, en legde mij daar op den blooten grond neder. Gedurende veertien dagen moest ik mij op deze wijze behelpen, totdat de bedden, die de Koning voor mij besteld had, gereed gemaakt waren. Er werden namelijk zeshonderd bedden van gewone grootte voor mij aangevoerd, en in mijne woning neêrgezet en gerangschikt. Honderd en vijftig van deze bedden waren toereikend voor de lengte, en werden vervolgers vierdubbeld op elkander gelegd, wat echter nog steeds niet genoeg was, om mij de hardheid van den vloer des tempels te doen gevoelen. Op dezelfde wijze voorzagen zij mij ook van dekens en beddelakens.

Gedurende dezen tijd hield de Koning bestendig raad met zijne ministers, om te overleggen,

wat men met mij zoude beginnen, en hoe men zich ten opzichte van mij had te gedragen. Eenige hovelingen vreesden, dat ik mij zoude trachten te bevrijden; anderen beweerden, dat mijn onderhoud zeer kostbaar was en ligtelijk een hongersnood in het land kon doen ontstaan. Eenige malen werd voorgeslagen, om mij te laten verhongeren of mij met vergiftigde pijlen in handen en aangezigt te schieten; maar wederom werd door anderen hiertegen ingebracht, dat de ontbinding van zulk een ontzettend groot ligchaam gemakkelijk eene pestziekte zou kunnen verwekken. Maar terwijl men zich met al deze overleggingen bezig hield, verscheen een officier van het leger in de raadszaal en gaf daar bericht van de wijze, waarop ik mij tegen de zes misdadigers had gedragen. Dit maakte zulk eenen gunstigen indruk op Zijne Majesteit den Koning, dat er in 't geheel niet over gedacht of gesproken werd, om mij naar de andere wereld te zenden; integendeel gaf hij bevel, dat alle dorpen in den omtrek der stad alle morgen zes ossen, vier hamels en eene behoorlijke hoeveelheid brood en wijn zouden leveren, wat hun intusschen uit de koninklijke schatkist betaald zoude worden. Tevens beval hij, dat tot meerdere zekerheid ik steeds eene wacht van zeshonderd man zoude hebben, die in allerliefste tentjes aan de beide zijden van mijne huisdeur hun verblijf hielden. Driehonderd kleermakers werden aan het werk gezet, om mij een gewaad naar de gewone manier des lands te vervaardigen. Zes geleerden werden mij toegevoegd, om mij de landtaal te leeren, en Zijne Majesteit hield dikwerf met zijn leger oefeningen in mijne nabijheid, om de paarden aan het gezigt van mijnen persoon te gewennen. Weldra had ik genoeg van de taal geleerd, om den Koning mijn groot verlangen naar de vrijheid te kunnen mededeelen, maar de magtige Monarch gaf

mij te kennen, dat aan zulk eene bede niet zou kunnen worden voldaan, voor dat zijne ministers daartoe hunne toestemming hadden gegeven. Ook moest ik vooraf plegtig zweren, dat ik mij steeds tegen zijnen persoon en het geheele koningrijk vreedzaam en rustig zoude gedragen.

Hij beval, dat twee ambtenaren mij zouden doorzoeken, daar het als zeer waarschijnlijk kon worden aangenomen, dat ik wapens of andere voorwerpen bij mij droeg, die voor den staat gevaarlijk konden worden. Ik gaf daartoe gaarne mijne toestemming, nam de beide ambtenaren in mijne hand en stak ze eerst in den linker, daarna in den regter rokzak; vervolgens liet ik hen al mijne overige zakken doorzoeken tot op twee na, waarin zich eenige zaken bevonden, die voor mij alleen waarde hadden. Deze beide heeren schreven alles naauwkeurig op, wat zij bij mij vonden, en nadat zij met hunne taak gereed waren, verzochten zij mij, hen weder op den grond neder te zetten, opdat zij de lijst der waargenomen goederen aan Zijne Majesteit konden aanbieden. Ik heb deze lijst naderhand over gezet, en zij luidt als volgt: In den regter rokzak vonden wij een groot stuk grove soort van laken, groot genoeg, om als tapijt in Zijner Majesteits staatsiezaal te kunnen dienen. In den linker rokzak vonden wij eene zilveren kist met een deksel van hetzelfde metaal, wij lieten ze ons openen, en toen wij er in afgeklommen waren, bevonden wij ons tot over de knie in eene soort van bruinachtige stof, die ons op eene zonderlinge wijze aan het niezen bragt. In den regter borstzak vonden wij een bundel met eene witte, dunne, bladerachtige massa, in zijn geheel zoo dik als drie mannen, door een touw bijeen gehouden en met zwarte figuren bewerkt. In den linker borstzak vonden wij een voorwerp, waaraan eene geheele rij stangen, die naar palissaden geleken,

waren vastgemaakt. In den regter broekzak zagen wij een hollen pilaar, ter lengte van een man aan eene dikke klos hout bevestigd; in den linker bevond zich een werktuig van denzelfden vorm. In een kleineren zak ter regterzijde waren verscheidene stukken wit en geel metaal, het eene grooter als het andere, — eenige van de witten hadden eene zwaarte, dat wij ze niet konden optillen. In zijnen linker zak staken twee zonderlinge instrumenten; hij zeide ons, dat hij met het eene zich schoor, en met het ander zijn eten sneed. In twee der zakken was het ons onmogelijk te komen, daar zij zich te dicht op het ligchaam bevonden. Uit den een hing eene groote zilveren ketting; wij verzochten hem, om het voorwerp, dat daaraan bevestigd was, te voorschijn te halen, en toen hij dat gedaan had, aanschouwden wij een aller zonderlingst ding. Het was een kogel, ten deele van zilver, ten deele van een ander doorzigtig metaal vervaardigd; op de doorzigtige zijde zagen wij zekere zonderling gevormde teekens en figuren, die wij meenden te kunnen aanraken; maar wij bevonden weldra, dat onze handen door de doorschijnende massa werden tegengehouden. Dit werktuig maakte een onophoudelijk gedruisch, gelijk aan dat van een watermolen, en wij vermoeden, dat het of een ons onbekend dier is, of dat het de God is, dien hij aanbidt. Wij zijn zeer genegen, om het laatste denkbeeld voor het ware te houden, daar hij ons — indien wij hem wel begrepen hebben — verzekerde, dat hij zelden iets deed, zonder zich er naar te rigten. Uit een anderen zak nam hij een net, ter grootte van een vischnet, dat als eene beurs open en dicht gemaakt kan worden. Wij vonden daarin verscheidene stukken van een geelachtig metaal, die, wanneer zij werkelijk goud zijn, een onberekenbare waarde moeten hebben. Om zijn midden heeft hij een gordel

geslagen, die uit de huid van een onbekend dier is vervaardigd, en waaraan een zwaard hangt, zoo lang als negen van onze mannen. Op de regterzijde hing een zak met twee afdeelingen; in de eene bevonden zich verscheidene kogels, zoo dik als een menschenhoofd, en zoo zwaar, dat wij ze niet konden optillen; de andere was met zwarte korrels gevuld, van welke wij omstreeks vijftig in de hand konden bergen.”

Nadat deze inhouds opgave van mijne zakken was voorgelezen, beval mij de Koning, om de opgenoemde zaken over te leveren, maar vooraf wenschte hij dat ik het zwaard uit de schede trekken en er mede zwaaijen zou. Ik deed het, en, ofschoon het door het zeewater op enkele plaatsen eenigzins roestig was geworden, zoo werden toch de omstanders door de weerkaatsing der zonnestrallen bijna geheel verblind. Nu vroeg hij mij naar de bestemming van de hollen ijzeren pilaren, waarmede hij mijne zakpistolen bedoelde. Ik haalde ze ten voorschijn, en verklaarde hem zoo goed ik kon, het gebruik, dat er van gemaakt werd, ik laadde ze vervolgens met kruid, dat door de digtheid van mijn kruidhoren voor nat worden bewaard was gebleven, waarschuwde den Koning om niet te schrikken, en schoot de pistool in de lucht af. De verbazing, die nu volgde, was nog grooter, als die het zien van het flinkerend zwaard had verwekt; honderde menschen vielen als dood ter aarde, en ofschoon de Koning zich in de eerste oogenblikken niet kon herstellen, zoo bleef hij toch op zijne voeten staan. Hierop leverde ik ook de pistolen af, benevens den kruidhoorn en de kogels, maar waarschuwde Zijne Majesteit daarbij, om zich vooral ten opzichte van het eerste in acht te nemen, daar de kleinste vonk, die er op mogt vallen, het zou doen ontbranden en het geheele koninklijke paleis in de lucht doen springen. De Koning wilde nu ook het

horologie van nabij beschouwen; — twee der sterkste soldaten van zijner Majesteits lijfwacht legden het op eene draagbaar, en sleepten het met groote moeite tot in zijne nabijheid. De Koning zoowel als de aanwezige geleerden waren geheel verbazing over het gedruisch, dat het uurwerk maakte en waren tevens verwonderd over het ronddraaijen van de wijzers. Langzamerhand gaf ik ook de andere voorwerpen over, maar kreeg ze later ook weer terug, behalve het zwaard, de pistolen en den kruidhoorn, die op groote en sterke wagens naar het tuighuis gebragt werden.

Door mijn zachtzinnig gedrag begonnen de kleine menschen gedurig meer vertrouwen in mij te stellen, en het kwam weldra zoover, dat de knapen en meisjes schuilhoekje in mijne haren speelden, wanneer ik op den grond lag, of allerlei soort van dansen op mijne hand uitvoerden.



II.

De Koning verklaarde eindelijk in zijnen raad, dat hij mij in vrijheid wilde stellen, en na eenige door deze en gene gemaakte bedenkingen, werden mij de volgende voorwaarden voorgelegd:

„Het behaagt zijne verhevene Majesteit, om den mensch-berg tot verkrijging van zijne vrijheid de volgende voorwaarden te stellen, tot welker inachtneming hij zich door eenen eed moet verbinden.

1. Hij mag zich niet zonder vooraf bekomen verlof verwijderen.
2. Hij mag zonder toestemming de hoofdstad niet betreden.
3. Hij moet zich op zijne wandelingen alleen tot de hoofdlandstraten bepalen, en hij mag zich niet in de weiden of korenvelden nederleggen.
4. Hij moet bij het gaan naauwkeuring om zich zien en zich inachtnemen, dat hij niemand vertrappe.
5. Hij moet in oorlogstijden ons behoorlijk bijstaan.
6. Hij moet onze werklieden bij het bouwen helpen, om groote steenen, balken en andere voorwerpen in de hoogte te brengen.

Nadat hij zich bereid verklaard zal hebben, om aan deze voorwaarden zich te onderwerpen, zal hij

dagelijks een portie eten en drinken ontvangen en wel zooveel, als tot het onderhoud van zeventien honderd vier en twintig menschen noodig zoude wezen."

Zoodra ik deze artikels onderteekend en bezworen had, werden mij de ketens afgenomen, en ik genoot nu mijne volle vrijheid weder. Den volgenden dag hield de koning eene groote parade, en hij kwam daarbij op het zonderling denkbeeld, dat ik daarbij mij als een tweeden Colossus zou vertoonen, met de beenen zoover uit elkander gestrekt, als maar immer mogelijk was. Hij beval daarop zijnen generaal, om de troepen naauw ineen te doen sluiten en er met onder mij door te marcheren; het voetvolk steeds bij vier en twintig en de ruitery bij zestien man in de rij. De geheele massa volk, die zoo onder mij doortrok, bestond uit drieduizend man te voet en duizend man te paard.

Ik was nu ook zeer begeerig, om de hoofdstad te leeren kennen, en nadat ik daartoe verlof had bekomen, begaf ik mij onmiddelijk op weg.

De wallen, die de stad *Melendo* omringen, zijn twee en een half voet hoog en zeven duim breed, zoodat eene koets er met gemak op rond kon rijden. Regelmatig was op dezen wal telkens op een afstand van tien voeten een sterke toren gebouwd. Zonder eenige moeite ging ik met een enkelen stap over dezen muur, en vervolgens zoo voorzigtig ik maar kon door de hoofdstraat, maar had bij voorraad mijnen rok uitgetrokken uit vrees, dat de panden daarvan voor de daken en schoorsteenen gevaarlijk zouden worden. De bovenste verdiepingen waren met menschen opgevuld, zoo zeer zelfs, als ik mij niet herinner ooit van mijn leven gezien te hebben. Eenige der huizen hadden vijf verdiepingen en de meeste winkels



schenen rijkelijk voorzien te wezen. De stad heeft de gedaante van een' naauwkeurigen vierhoek; iedere zijde is vijfhonderd voet lang; twee groote straten, die het geheel doorloopen, verdeelen de stad in vierendeelen en zijn vijf voet breed; de engere straten zijn niet meer dan twaalf tot achttien duim breed. In het midden der stad stond het paleis van den Koning, omringd door eenen twee voet hoogen muur; het buitenste plein vormde een groot vierkant van veertig voet, en hier kwamen de koninklijke vertrekken op uit. Ik legde mij op mijne zijde, om door de vensters heen het inwendige van het paleis te beschouwen, en ik moet bekennen, dat ik werkelijk verbaasd was over al de pracht, die ik daar opmerkte. In een der vertrekken zag ik de Koningin en de jonge prinsen, en Hare Majesteit was zoo genadig, om hare hand uit het venster te steken, opdat ik die zou kunnen kussen.

Eenigen tijd na mijn bezoek in de hoofdstad kwam op zekeren dag de geheimschrijver van den Koning tot mij en deelde mij mede, dat er een oorlog met de bewoners van het eiland *Blefusen* op handen was, dat deze eene sterke vloot hadden uitgerust, en dat hunne eigene vloot niet sterk genoeg was, om op een gunstigen uitslag te kunnen of te durven rekenen, zoodat men in niet geringe bezorgdheid verkeerde. Onder deze omstandigheden had de Koning den geheimschrijver tot mij gezonden, daar hij groot vertrouwen in mijne dapperheid en sterkte stelde, en hij hoopte en verwachtte, dat ik hem zou helpen, om uit dezen neteligen toestand gered te worden. Ik verzocht den afgezant, om aan Zijne Majesteit te melden, dat ik gaarne mijn leven zoude wagen, wanneer dit dienen kon, om zijnen persoon en zijn land tegen de vijandelijke naburen te verdedigen.

Het koninkrijk *Blefusen* is een eiland, dat noordwestelijk van *Lilliput* gelegen is en door een zee-arm van slechts achthonderd ellen daarvan wordt gescheiden. Nadat ik de zaak rijpelijk had overlegd, begaf ik mij naar den Koning en deelde hem mede, dat ik het plan had opgevat, om de geheele vijandelijke vloot in zijne magt over te leveren, die, zooals onze spionnen verzekerden, in de haven voor anker lag en met den eersten goeden wind onder zeil zoude gaan, om de overzijde op te zoeken. Ik pleegde nu raad met de meest ervaren zeelieden, ten einde naauwkeurige berigten over de diepte van den stroom in te winnen, en vernam van hen, dat bij den hoogsten vloed de diepte in het midden zeventig „Glumgluffs” was, wat ongeveer gelijk staat met zes voet van onze gewone maat; het overige gedeelte had geene grootere diepte dan omstreeks vijftig Glumguffs. Ik gaf nu bevel, om mij eene groote hoeveelheid van de sterkste touwen, kabels en ijzeren stangen te bezorgen. De touwen waren nagenoeg zoo dik als gewoon bindgaren, en de stangen hadden de lengte, dikte en sterkte eener breinaald. Ik nam de touwen driedubbeld, om ze zooveel te sterker te maken, om dezelfde reden draaide ik alle ijzeren stangen drie aan drie in een, en boog dan het eene einde tot een haak om. Nadat ik op deze wijze vijftig haken aan even zoovele touwen had vastgesplitst, trok ik rok, schoenen en kousen uit en begaf mij te water. Een groot eind kon ik wadende voortgaan, maar tegen het midden moest ik omstreeks dertig ellen ver zwemmen, voor dat ik weder grond onder mijne voeten had, en naauwelijks een half uur na mijn vertrek van wal kwam ik in de nabijheid van de vijandelijke vloot aan. Toen de bemanning mij zag, werd zij zoo verschrikt, dat zij in aller ijl van de schepen vlugtte en naar het land heenzwom. Ik maakte nu iedere haak aan den



vorsteeven van een der schepen vast en bond toen alle touwen aan het einde bij elkander. Terwijl ik hiermede bezig was, schoot de vijand duizenden van pijlen op mij af, waarvan velen mij in het aangezicht en aan de handen kwetsten, en die mij, behalve dat zij zeer smartelijk waren, mij geweldig bij mijne bezigheid hinderden. Bovenal was ik bezorgd voor mijne oogen, en ik zou die inderdaad ook verloren hebben, wanneer het mij niet plotseling te binnen was geschoten, dat ik in een der kleine zakken, die men niet had doorzocht, een' bril verborgen had. Ik nam dezen en zette hem op mijne neus, en zoo geharnast ging ik weder aan mijn werk in weerwil van al de pijlen, die op mij werden afgeschoten, en waarvan velen mijne brilleglazen troffen, maar daar ook altijd, zonder eenige schade te veroorzaken, op afsprongen. Toen ik alle haken had vastgemaakt, nam ik den knoop in mijne handen en begon te trekken; maar geen enkel schip bewoog zich, want zij lagen daartoe alle te vast voor anker, zoodat mij nu nog het zwaarste gedeelte van mijne taak wachtende was. Ik moest namelijk rondom de schepen gaan, om de touwen, waarmee zij aan de ankers vastzaten, door te snijden. Bij deze onderneming kreeg ik meer dan tweehonderd pijlen in mijne handen en mijn aangezicht; maar ik bekreunde mij daarom niet, nam de zaamgeknoopte einden der touwen in mijne handen en trok zonder groote inspanning van krachten vijftig der grootste oorlogschepen met mij voort.

Intusschen stond de Koning met al zijn gevolg aan den anderen oever, om den uitslag der onderneming gade te slaan; zij zagen, hoe de vijftig schepen in eenen grooten, halve maanvormigen kring naderden, maar konden mij in het eerst niet opmerken, daar ik tot aan de kin onder water school. De

Koning vreesde, dat ik bij het koene waagstuk was omgekomen, en dat de vloot nu naderde, om hem aan te vallen. Hij werd echter weldra van zijnen angst verlost, want met elke schrede, die ik deed, werd de zee ondieper, en spoedig was ik zoo dicht aan land gekomen, dat men mij konde hooren. Ik riep nu met luider stemme: „Lang leve de magtigste Koning van *Lilliput!*” Het geheele verzamelde volk hief nu een daverend vreugdegeschreeuw aan, en de Koning zelf scheen van verbazing en vreugde geheel buiten zich zelve te zijn. Nadat ik gelukkig aan land gekomen was, snelde de Koning op mij toe, om mij zijne erkentelijkheid te betuigen, en tevens maakte hij mij dadelijk tot *Nardac*, wat daar te lande een der grootste eeretitels is, en even zooveel beteekent, als bij ons een Graaf. De Koning was er nu echter niet eens mede te vreden, dat hij de geheele vijandelijke vloot in zijne handen had, maar hij liet mij na verloop van eenige dagen weten, dat ik andermaal over zee zou gaan, om ook de koopvaardijschepen te gaan halen, ja zijn plan ging zelfs zoo ver, om het geheele rijk der *Blefusen* met mijne hulp te veroveren en als een wingewest bij zijn gebied in te lijven. Ik verklaarde echter kort weg, dat ik mij tot zoo iets hoegenaamd niet zou laten gebruiken en niet verkoos het werktuig te wezen, om een vrij en dapper volk te onderdrukken. Deze opene en moedige verklaring kwam den Koning zoo onverwacht voor en streed zoodanig met zijne wenschen, dat hij ter naauwernood zijnen toorn verbergen kon, en van dien tijd af, had ik den Koning en eenige zijner ministers tot mijne bitterste vijanden, zoo zeer zelfs, dat zij eene zamenzwering tegen mij smeedden, die twee maanden daarna tot eene uitbarsting kwam, en waardoor ik bijna mijn leven had verloren. Zoo weinig komen bij vele menschen de gewigtigste aan hen bewezen

diensten later in aanmerking, wanneer men tevens ook niet geneigd is, om hem te vleijen en zich tot de werktuigen van hunne booze plannen te laten gebruiken.

Omstreeks drie weken na mijne boven vermelde onderneming kwam er een statig gezantschap van *Blefusen*, om vrede met den Koning van *Lilliput* te sluiten. Nadat het verdrag gesloten was, bragten de gezanten mij een bezoek, om mij voor mijne grootmoedigheid te danken, want het was hun ter ooren gekomen, welke voorstellen de Koning mij gedaan, en wat ik daarop geantwoord had. Zij noodigden mij verder uit naam van hunnen vorst beleefdelijk uit, om zijn rijk te komen bezoeken. De eerste maal, dat ik daarna Zijne Majesteit den Koning zag en sprak, vroeg ik hem verlof, om *Blefusen* te mogen bezoeken. Hij schonk mij dat dan ook, maar op eene zeer koele wijze, want zijne beide ministers FLIMNAP en BOLGOLAM hadden hem reeds vroeger doen opmerken, welk eene verdachte omstandigheid het was, dat ik een bezoek van de Blefusische afgezanten had ontvangen.

Eenige tijd daarna gebeurde er iets, waardoor ik gelegenheid had, om den Koning eene groote dienst te bewijzen. Ik meende dit ten minste op het oogenblik, dat ik mijne daad verrigtte. Maar zij strekte alleen, om mij geheel en al in ongenade te doen vallen. Ik werd namelijk op zekeren nacht door een vreeselijk geschreeuw en rumoer uit mijnen slaap gewekt en vernam nu, dat het koninklijk paleis in vlam stond. Ongelukkig was er geen water in de nabijheid, en de emmers, waarin het aangesleept werd, bevatten niet zooveel als een vingerhoed, zoodat alle pogingen vruchteloos waren, en grooter vaatwerk was er niet bij de hand. Nu begreep ik, dat ik bij het klimmen van den nood van ieder middel gebruik

mogt maken, dat mij voorkwam, en — ik nam de toevlugt tot mijnen grooten hooggebonden hoed. Ik haalde dien vol water en stortte hem over het paleis uit, waardoor de vlammen in een oogenblik gebluscht waren. Bij het aanbreken van den dag keerde ik weder huiswaarts, zonder des Konings dank af te wachten, maar werd weldra niet weinig verrast door de tijding, dat de Koning ten hoogste op mij verstoord was, omdat ik mij ongeroepen in een zaak gemengd had, die mij hoegenaamd niet raakte; dat ik daarbij de voorschriften van zekere wetten des lands had overtreden, en dat alleen de herinnering van mijne vroeger bewezen diensten hem had terughouden, om mij gestrengelijk te straffen. Dat was dan het loon voor mijn goetdoen. Maar mij werd buitendien binnen korten tijd onder de roos verzekerd, dat de Koningin de oorzaak van dat alles was, want zij was juist bezig geweest, om hare beste kleederen en sieraden in te pakken en uit het brandende paleis te laten brengen, toen die door den zondvloed van water, welke ik over het paleis uitstortte geheel en al bedorven werden, en liever had zij het paleis, ja, de geheele stad zien afbranden, dan dat dit gebeurd was. Ik had hier nu weder gelegenheid, om te bedenken, hoe moeilijk het is, allen alles naar den zin te maken, en hoe sommige menschen bij de gedachte aan hunne eigene belangen dikwerf die van anderen geheel uit het oog verliezen.

Eer dat ik met mijne vertelling voort ga, kan ik niet nalaten, om mijne lezers eenige aanmerkingen met betrekking tot de zeden en gewoonten van dit kleine volkje mede te deelen, die ik vertrouwd, dat wel wetenswaardig zullen zijn.

Voor alle dingen moet ik hier melding maken van de wijze, waarop zij schrijven. Zij doen dit niet

van de linker naar de rechterzijde, gelijk bij ons Europeanen gebruikelijk is, noch van de rechter naar de linker, gelijk de Joden en Arabieren doen, ook niet van onderen naar boven, gelijk de Chinezen schrijven, maar schuins weg van den eenen hoek van 't papier naar den anderen, zooals bij ons niet zelden de schooljongens gewoon zijn te doen, die gewend waren om op lijnen te schrijven.

Eenige hunner wetten en gebruiken zijn ook van een zeer eigenaardig karakter, en indien zij niet zoo geheel en al het tegendeel waren van 't geen men in vele landen van *Europa* gewoon is te doen, dan zou ik haast in verzoeking komen om iets tot lof van die Lilliputsche gebruiken te zeggen. De eerste der wetten, welke ik bedoel, heeft betrekking op de aanklagers en verklikkers. Alle misdrijven, die er tegen den staat, den Koning, of de regering worden gepleegd, worden met de grootste gestrengheid gestraft, en dit is goed ook, omdat het anders spoedig gedaan zou zijn met de orde en welvaart van een land; maar wanneer de aangeklaagde zijne onschuld kan bewijzen, dan wordt de aanklager aanstonds tot den dood veroordeeld, en met zijne bezitting wordt de vrijgesprokene voor zijn tijdverlies, voor alle doorgestane onaangenaamheden en voor alle kosten en moeiten, die hij had, rijkelijk beloond, en wanneer het vermogen van den aanklager daartoe niet voldoende mogt zijn, dan wordt hem uit de schatkist van den staat het overige op den koop toegegeven.

Eene tweede wet bepaalt zich tot de opvoeding der kinderen. Hier kwam mij vooral de gestrengheid prijzenswaardig voor, waarmede de dienstboden en alle anderen bestraft werden, die men kon bewijzen, dat zij de kinderen door spookvertelseltjes voor de eenzaamheid of duisternis hadden bang gemaakt of dat zij hen

door andere zotte dingen het kleine hoofdje op hol bragten. Zulk soort van lieden werden voor een geheel jaar tot de gevangenis veroordeeld, en wanneer die tijd verstreken was, werden zij voor al hun leven naar het allerwoeste gedeelte van het land verbannen.

Om aan te toonen, dat dit volk ook tamelijk vorderingen in wetenschappen en kunsten heeft gemaakt, kom ik op iets terug, dat zeker ook mijne lezers reeds niet onopgemerkt hebben gelaten. Nadat ik namelijk de onderscheidene voorwaarden had aangenomen, die de Koning mij voor mijne invrijheidstelling had opgelegd, beloofde men mij voor iederen dag eene zekere hoeveelheid spijs en drank, en wel zooveel, als tot het onderhoud van zeventienhonderd vier en twintig menschen noodig zoude zijn. Het kwam mij al dadelijk zeer opmerkelijk voor, waarom men juist dit getal gekozen had, en toen ik daaromtrent later eens een vriend, dien ik aan het hof had, ondervroeg, vernam ik het volgende. De hofrekenmeester van Zijne Majesteit had met behulp van een quadrant, (een zeker meet instrument) mijne hoogte en breedte gemeten, en daar hij op deze wijze had bevonden dat die gelijk stond aan twaalfmaal de hunne, zoo had hij bij de gelijkvormigheid der lichamen daaruit opgemaakt, dat het mijne ten minste zeventien honderd vier en twintig lichamen van hunne grootte bevatte, en dat ik derhalve ook voor mijn eigen part zooveel voedsel hebben moest als zulk een aantal Lilliputters.

Zeer aardig en belangrijk was ook de wijze, waarop de naaisters die mijne hemden moesten maken, daar de maat voor namen. Ik legde mij dan namelijk plat op den grond neder, en plaatste eene naaister op mijnen hals, en eene andere op het midden mijner beenen, waarbij ieder een eind van eene uitgespannen

koord vasthield, terwijl eene derde met een elstok van een duim lang de koord mat. Daarna maten zij den omvang van mijn regter duim, en verzekerden mij, dat zulks volkomen voldoende was, want naar eene wiskundige berekening, dat tweemaal om den duim even zooveel is, als eenmaal om het gewricht van de hand, tweemaal daarom gelijk staat aan eenmaal om den hals, en tweemaal om den hals overeenkomt met eenmaal om den middel van het ligchaam, zoo waren alle hemden, die zij voor mij maakten, volkomen van pas.

De kunstenaars, die mijne bovenkleêren maakten, hadden eene geheel andere manier, om mij de maat te nemen. Ik boog mij op de knieën, en dan werd door hen een ladder tegen mij aangezet, die van den grond tot aan mijnen hals reikte. Een der kleermakers klom op dezen ladder en liet een zinklood van mijn kraag op den grond nederdalen, waardoor de lengte, die mijnen rok moest hebben, naauwkeurig werd gevonden. Den omvang van mijn ligchaam en mijne armen mat ik zelf.

III.

Maar al te spoedig moest ik de kwade gevolgen ondervinden van de zamenzweering, die, gelijk ik reeds gezegd heb, tegen mij gesmeed was geworden, omdat ik niet aan de hebzucht van den Koning wilde voldoen, en omdat ik mij bij den brand van het paleis met iets bemoeid had, wat mij niet aanging. Op zekeren dag ontving ik een bezoek van een bij het hof in groot aanzien staand persoon die met vele geheimen bekend was, en mij nu in vertrouwen mededeelde, dat door de ophitsing van den Minister van finantien en FLIMNAP, de Koning mij als een verrader van den staat voor het gerigt wilde doen dagen. De waardige man verzekerde mij, dat men het reeds met elkander eens was, op welk eene wijze men mij voor mijne vermeende misdaad straffen zou. FLIMNAP had er wel is waar in den eersten tijd op aangedrongen, dat ik ter dood gebragt zou worden; maar de bijzondere geheimschrijver van den Koning had zich ten mijnen gunste uitgelaten en het plan weten door te zetten, dat men mij slechts de beide oogen zoude uitsteken. Vooral had hij getracht te doen opmerken, dat mij door het verlies van mijne oogen niets van mijne kracht ontroofd zoude worden, die door de blindheid vermoedelijk vermeerderd werd, omdat men de gevaren niet kan zien, waaraan men dan is blootgesteld, en dat ik in zulk een toestand

zeker veel gemakkelijker te leiden en aan den Koning veel gehoorzamer zoude zijn. De Koning verklaarde zich uit bijzondere genade geneigd, om gehoor te geven aan het voorstel van zijnen geheimschrijver. Ik moet echter bekennen, dat ik onverstandig genoeg was, om niets genadigs hoegenaamd in dit vonnis te vinden en daar ik wist, dat ik als blinde geheel in de magt der Lilliputters zoude wezen, wat mij zeker niet al te best zoude bekomen, zoo gevoelde ik ook niet den minsten lust, om mij aan zulk eene uitspraak van de regtbank te onderwerpen.

Het kwam er nu op aan om een spoedig besluit te nemen. Ik ging derhalve naar den kant van het eiland, waar de vloot lag; maakte mij van het grootste oorlogschip meester, bond een touw aan den voorsteven, en nadat ik mij ontkleed had, legde ik mijn gewaad op het schip, hing mijn hoed op den voorsten mast; nam vervolgens het touw in de hand en kwam na een half uur wadens en zwemmens gelukkig in *Blefusen* aan. De Koning en het geheele hof kwamen dadelijk naar het strand geloopt om mij te ontvangen, en allen betuigden mij hunne groote vreugde over mijn bezoek. Ik wil intusschen mijne lezers niet vermoeijen met het vermelden van al de feestelijkheden die ter mijner eere werden aangerigt, maar alleen vermelden, dat het er met betrekking tot eene woning al zeer slecht voor mij uitzag. Er bevond zich namelijk op het geheele eiland geen enkel gebouw, dat groot genoeg was, om mij tot afdak te strekken, en ik moest het mij derhalve laten welgevalen, om de nachten in mijnen deken gewikkeld, dien ik uit voorzigtigheid had medegenomen, in alle weer en wind onder den blooten hemel door te brengen.

Drie dagen na mijne aankomst zag ik bij eene wandeling aan den oever iets in zee drijven, waarin

ik, nadat de stroom het nader aan land gedreven had, weldra een groote boot herkende. Aanstonds keerde ik naar de stad terug en verzocht den Koning, om mij twintig van zijne grootste schepen te leenen en tevens drieduizend zijner zeelieden ter mijner beschikking te stellen. Met behulp van deze welbemande vloot gelukte het mij de boot tot dicht aan den oever te brengen. Ik maakte er nu vele touwen aan vast, de zeelieden bragten gangspillen in beweging, en zoo mogten wij er ons dan weldra over verblijden, de boot na veel moeite en arbeid op het drooge gebragt te zien.

Omstreeks dezen tijd kwam er een afgezant van *Lilliput* te *Blefusen*, die een afschrift van de geregteijke aanklagt tegen mij medebragt en de zachtmoedigheid en genade van zijnen koninklijken meester roemde, die niets verder verlangde, dan dat ik met het verlies mijner oogen gestraft zou worden en dus hoopte, dat de Koning van *Blefusen* mij onverwijld geboeid terug mogt zenden. De Koning antwoordde daarop, dat zijne Lilliputsche Majesteit volkomen gerust kon zijn, daar de menschberg een groot vaartuig aan den oever had gevonden, dat nu naar zijne voorschriften en bevelen werd uitgerust, dat ik daarmede zoude vertrekken en de beide rijken dus binnen korten tijd van zulk een ondragelijken last bevrijd zouden wezen. Met dit antwoord keerde de afgezant naar *Lilliput* terug. Daar het geluk mij nu aan eene boot geholpen had, nam ik het besluit om mij daarmede op zee te wagen, en ik zag, dat de Koning zoowel als zijne Ministers zeer verheugd over mijn besluit waren.

Vijfhonderd arbeidslieden werden dadelijk aan het werk gezet om zeilen voor de boot te vervaardigen, en daarbij waren zij genoodzaakt om het sterkste zeildoek, dat zij hadden, dertien maal op elkander te



naaijen. Tien, twintig, ja dertig der sterkste kabels werden in elkander gedraaid, om tot scheepstouwen op mijne boot te dienen. Een groote steen moest de plaats van anker vervullen. Ik maakte mij masten, roerpen en riemen van de hoogste boomen, die ik vinden kon, en om de boot waterdicht te maken, verbruikte ik het vet van driehonderd ossen.

Toen alles gereed en zooveel mogelijk naar wensch was, nam ik een plegtig afscheid van den Koning, die mij nog met vijftig buidels gemunt goud en zijne beeldtenis in levensgrootte vereerde. Als proviand voor de reis kreeg ik mede het vleesch van honderd ossen, driehonderd schapen, en zooveel gekookt en gebraden vleesch, als driehonderd koks in gereedheid konden brengen. Ook nam ik zes levende koeijen en twee stieren aan boord, benevens eenige schapen en rammen, als ook een goede voorraad hooi en ander voeder. Gaarne had ik ook een dozijn der inboorlingen medegenomen, maar de Koning wilde dit op geene voorwaarden dulden, en liet zelfs, zoo achterdochtig was hij, mijne zakken doorzoeken, eer ik mijne boot besteeg, om ten volle overtuigd te zijn, dat ik geen zijner onderdanen daarin verborgen had.

Nadat ik nu zoo van alles was voorzien en ten slotte nog eene afscheidsrede tot het verzamelde volk gerigt had, ging ik in den vroegen morgen van den vier en twintigsten September onder zeil. Tegen den avond ontdekte ik een klein eiland; ik stuurde er op aan, en wierp het anker aan de zuidzijde uit.

Nadat ik mij met spijs en drank rijkelijk had verkwikt, legde ik mij te slapen neder. Den volgenden morgen was ik voor het krieken van den dag bij de hand, nuttigde mijn ontbijt, ligtte het anker, en volgde denzelfden koers dien ik den vorigen dag gehouden had, waarbij mijn zakcompas, dat men bij het

onderzoek te *Lilliput* niet gevonden had, kostelijk te stade kwam. Ik kreeg den geheelen dag niets te zien dan lucht en water, maar op den derden ontdekte ik in de verte tot mijne onbeschrijfelijke vreugde een zeil. Ik begon dadelijk uit al mijne magt te schreeuwen, maar kreeg geen antwoord; doch daar ik bemerkte, dat mijne boot harder zeilde dan het schip, zoo nam ik daarbij ook nog de hulp der riemen te baat, en had na verloop van een half uur het genoeg te zien, dat men mij op het schip in het oog gekregen had. De zeilen werden ingehaald, zoodat ik binnen kort aan de zijde van het vaartuig aanlegde. Mijn hart klopte van vreugde, toen ik de engelsche vlag herkende. Ik stak mijne koeijen en andere dieren in de zakken, en besteeg toen het schip, waarop ook het overige gedeelte van de lading mijner boot werd heengebragt. De kapitein was een vriendelijk man, dien ik dadelijk mijne avonturen vertelde. Hij schudde daarbij echter ongeloovig het hoofd, en ik kon het hem aanzien, dat hij er aan twijfelde of ik wel bij mijn gezond verstand was. Om hem van het tegendeel te overtuigen, haalde ik het levende vee uit den zak, welks gezigt de grootste verbazing bij hem verwekte. Ik toonde hem nu ook de beurzen met geld, benevens het levensgrootte afbeeldsel, dat mij den Koning van *Blefusen* had geschonken, zoodat hij eindelijk aan de waarheid van mijn verhaal niet meer twijfelen kon. Ik gaf hem twee der beurzen en beloofde hem, wanneer wij veilig in *Engeland* zouden zijn aangekomen, ook eene koe en een schaap te zullen schenken. De reis naar *Engeland* was in alle opzigten zeer voorspoedig, slechts nadat wij reeds in het kanaal waren aangekomen, had ik het ongeluk, dat de ratten aan boord van het schip mij een mijner schapen ontroofden; — bij het zoeken naar het dier vond ik het gebeente, alles zuiver afgeknaagd, in een



hoek liggen. Het overschot mijner kudde bragt ik gelukkig en behouden aan land en zette haar bij *Greenwich* op eene weide, waarvan het fijne gras de beesten opperbest smaakte en ook zeer goed bekwam.

Ik reisde nu in *Engeland* rond en liet de lilliputsche dieren zien, die ik had medegebragt; maar ofschoon ik op deze wijze zeer veel geld verdiende, zoo behaagde mij dit leven op den duur toch niet, en ik besloot daarom weder eene reis te ondernemen. Voordat ik *Engeland* verliet, verkocht ik mijne dieren. De opbrengst daarvan was zoo aanzienlijk, dat ik daarmede en met het geld, 't welk ik vroeger had bespaard, mijne vrouw een onbezorgd leven kon verzekeren. Ik nam alzoo op nieuw afscheid van mijne familie en ging aan boord van de „Avontuur,” een koopvaardijship van omstreeks drie honderd lasten, welk schip naar *Surat* in *Voor-Indië* bestemd was. De gebeurtenissen, welke ik op deze reis beleefde, behoud ik mij voor, om mijne lieve lezers in een tweede deel te verhalen.

BIJ W. A. MAKKES TE PURMERENDE ZIJN MEDE UITGEGEVEN DE VOLGENDE
WERKJES VOOR DE JEUGD.

- I. H. J. W. MARIE EN FLORENTINE. Ontwikkeling van Verstand en Veredeling van hart. 4°. Met vier gekleurde steendrukplaten in prachtband. f 1,80.
Idem ingenaaid met gedrukt omslag. „ 1,40.
- II. R. VAN DER AA, VOEDSEL VOOR VERSTAND EN HART. 8vo. Met 3 keurige staalplaten en vignet op staal. In prachtband. 2^{de} Druk. „ 1,25.
Idem, ingenaaid met wit glaçé omslag „ 1,—.
- III. DE KLEINE DIERGAARDE, of A B boekje voor de lieve kleinen. Met 20 keurige houtgravures. „ 0,25.
- IV. KLEIN MUSEUM VOOR DE JEUGD. Met gekleurde plaatjes. In prachtbandje. „ 0,40.
Idem ingenaaid. „ 0,25.



